

Groepsreis Tanzania oktober 2023.

Mijn naam is Ronald Jansen 61 jaar tijdens de reis (inmiddels 62), wonend en werkend in Amsterdam (Nederland). Ik werk als verpleegkundige in de wijk in Amsterdam Pijp en Rivierenbuurt. Ik ben de oudste broer van Jos en de zwager van Irma.

Ik ben al jaren donateur/ sponsor voor IOP Germany en ben in oktober voor eerste keer mee geweest naar IOP Tanzania.

- De heenreis begon op dinsdag 3 oktober om 6 uur op vliegveld Dusseldorf en eindigde ergens tussen 16 en 17 uur op woensdag 4 oktober voor het weeshuis in Ilula (Tanzania).

Voor het weeshuis werden we gastvrij en warm onthaald door de kinderen uit het weeshuis, een deel van de staf van IOP Tanzania en reeds aanwezige vrijwilligers uit Noorwegen en Duitsland. Het raakte/ ontroerde mij dat iedereen op ons afkwam om ons te begroeten en te omhelzen.

Vrijwel meteen startte een welkomstfeest met zang, dans, toespraken en de eerste voorstelronde (er zouden nog vele voorstel-rondes volgen). Het feest eindigde met een uitgebreide warme maaltijd.

- De bezoeken aan 6 families waren confronterend. Het was daarentegen verhelderend om te zien hoe "gewone" mensen wonen en leven. Ik vond het niet zo prettig om de hutjes binnen te gaan en de schamele, gebrekkige privé ruimtes te bekijken. Ik voelde waarschijnlijk plaatsvervangende schaamte (mijn eigen normen en waarden). Het voelde voor mij niet goed om foto's te maken.

De families leken er geen moeite mee te hebben en leken geen last te hebben van schaamte.

Het was schokkend dat bijna alle mannen in deze 6 families geen of nauwelijks een rol speelden. De vrouwen stonden er bijna in elke situatie alleen voor.

Alleen bij de 2e familie, een zeer arme boerenfamilie, leek de vader zijn dochter die ongewenst moeder was geworden te accepteren en te steunen.

Bij de 1e familie werd een jonge moeder met een baby door haar stiefvader verstoten. Zij kon niet bij haar moeder en stiefvader blijven wonen. IOP Tanzania zou deze jonge moeder gaan helpen bij het vinden van een ander onderkomen. De verwekkers van de baby's hadden natuurlijk geen enkele verantwoordelijkheid genomen.

We bezochten ook 3 families waarbij senioren, oude dames, voor een aantal kleinkinderen zorgden van dochters die hun kinderen hadden achtergelaten. De dochters waren meestal een nieuwe relatie aangegaan en kinderen uit vorige relaties werden door de nieuwe man niet geaccepteerd.

- Bezoeken aan diverse scholen. "The Kids-corner", "The Sunflower", "The Lords Hill" en 2 "Public schools" waren interessant.

The Kids-corner maakte op mij veel indruk, omdat de nog kleine kinderen van tussen de 4 en 6 jaar zeer gemotiveerd en gestructureerd overkwamen. Daarbij waren ze puur, oprecht en ontwapenend. Er werd voor ons gedanst en gezongen. De voorstelronde van een aantal kinderen van 6 jaar was luid, duidelijk en in het Engels.

Een aardrijkskunde oefening waarbij alle landen van Afrika 1 voor 1 met het noemen van het land uit een puzzel werden gehaald door het eerste jongetje en er daarna weer werden ingelegd onder het noemen van het land door het 2e jongetje, werd door beide jongetjes foutloos uitgevoerd. We waren allemaal zeer onder de indruk.

The Sunflower en The Lords Hill leken ook goed georganiseerd. Daar troffen we oudere kinderen. Jos stelde af en toe kritische vragen aan deze kinderen tijdens de voorstel-rondes. Hij kreeg meestal positieve antwoorden.

Wat opviel bij de **Public schools** waren de overvolle klassen. 90 tot meer dan 100 kinderen in 1 klas. Toch zag ik overal leergierige en nieuwsgierige kinderen.

- De excursie naar de Masai-familie was een belevenis. Na een kerkdienst van 2 uur, ontmoette we het stamhoofd. Hij kwam ons op een klein fietsje ophalen. Hij had 7 vrouwen (of waren het er 8? Ik, ben de tel kwijt), waarvan er inmiddels 2 waren verongelukt. 1 vrouw was gedood door een krokodil en 1 vrouw was gestorven na een beet van een giftige slang. Bij deze 7 of 8 vrouwen had hij veel kinderen. En die kinderen hadden ook weer kinderen.

In deze gemeenschap deden de vrouwen weer het meeste werk. De mannen leken alleen een beetje te jagen en zagen er vooral indrukwekkend uit in hun kleurrijke gewaden. Ze konden wel goed en hoog springen.

Het viel mij op dat er een verbondenheid heerste binnen deze grote familie. Er was een vrouw met een drieling en diverse andere vrouwen hielpen deze moeder met de zorg voor haar 3 baby's. IOP Germany gaat deze moeder tijdelijk ondersteunen.

Het ritueel tussen de jonge mannen en vrouwen was amusant om te bekijken, ook omdat de jonge mannen en vrouwen uit onze groep moesten meedoen. Vooral het springen van de mannen was opvallend binnen dit ritueel. Het lijkt overigens een onzinnige ritueel, omdat als een baby in de baarmoeder zit, al is bepaald aan wie zij of hij wordt uitgehuwelijkt. Van vrije partner-keuze is geen sprake.

Ik besepte ineens dat ik "oud" was, want ik hoefde niet mee te doen aan het "spring-ritueel". Ik bleef met Claudia (58) en Marion (57) achter bij de ouderen van de Masai-familie.

- Het bezoek aan IPEC (Ilula Peace Makers Empowerment Centre).

Een plek waar jongeren na het voorgezet onderwijs nog een vervolgopleiding in diverse richtingen konden volgen. Er waren reeds 20 computers, een aantal docenten en een paar opvallend lege ruimtes aanwezig. Tot nu toe waren er 5 leerlingen. Er werd spoedige groei van het aantal leerlingen verwacht. Er was een ruimte met naaimachines alwaar jonge vrouwen werden opgeleid.

Daarnaast een ruimte waar jonge moeders met baby's / jonge kinderen 2 x per week bij elkaar kwamen voor een soort van "empowerment training". Deze jonge moeders waren allemaal ongewenst zwanger geworden. De "vaders" waren weggelopen voor enige verantwoording. Ze ontkenden de vader te zijn. In hun eigen families werden ze veelal wel met respect bekeken, omdat ze vruchtbaar waren. Heel tegenstrijdig allemaal.

Er was binnen de gemeenschap weinig respect voor de jonge moeders. In de training waarvan wij een stukje mee maakten, deelden de vrouwen hun ervaringen en werd er hard aan gewerkt de vrouwen een deel van hun trauma's te laten verwerken en zelfvertrouwen, zelfrespect en zelfbewustzijn op te bouwen.

Een poging om deze vrouwen een perspectief te geven voor een toekomst. Ook bij deze training werd gedanst.

Ik voelde bewondering en respect voor deze vrouwen. Een aantal vrouwen vertelden openlijk over hun meestal pijnlijke en vernederende ervaringen. Heel dapper.

- Het bezoek aan het ziekenhuis van Ilula vond ik vanwege mijn beroep interessant. Natuurlijk was er eerst een samenkomst met gebeden, een voorstelronde en veel info. Ik kon de info niet goed volgen, maar inmiddels wist ik dat een groot deel van de praatjes bestond uit welkomstwoorden, beleefdheidsuitingen en bedankjes. Het echte verhaal werd meestal langdradig en omzichtig medegedeeld en was in een paar zinnen samen te vatten.

Ziekenhuis maakte een gebrekkige indruk, alhoewel ik verrast was over het laboratorium waar de HIV, tuberculose en diverse andere testen werden uitgevoerd. Het maakte een professionele indruk. Er liep veel personeel rond.

Bij een 2e laboratorium zag ik een laborante een bloedsuiker/ glucose meten met een apparaatje dat wij in de wijk ook gebruiken. Ze ging meteen de waarde invoeren op een computer. De dame waarbij de meting werd gedaan, zag ik later bij de apotheek om medicatie op te halen.

Op het 2e lab zag ik diverse apparaten voor verder bloedonderzoek (o.a. een centrifuge voor ampullen, een microscoop en een steriele kast). Er was ook in een koelkast een kleine voorraad met zakjes bloed.

De ziekenzalen in het ziekenhuis waren overvol. Veel bedden, waarin vaak meerdere patiënten lagen.

Ik zag vooral vrouwen, omdat het ziekenhuis een voornamelijk rol vervuld bij bevallingen. Toiletten en wasgelegenheden waren op de gang. Veel patiënten moesten deze ruimtes delen.

De verloskamers deden mij erg aan "stallen" of erger nog vertrekken in "slagerijen of slachthuizen" denken.

Er was een gebouwtje met eenpersoonskamers, maar daarvoor moest een patiënt bij betalen en dat was natuurlijk voor de arme, gewone mensen niet op te brengen. De man die ons rondleidde bleef beweren dat de eenpersoonskamers voor iedereen toegankelijk waren. Theoretisch wel natuurlijk.

De aanwezige voornamelijk vrouwelijke patiënten maakten ondanks de gebrekkige omstandigheden een ontspannen indruk. Ik ervaarde geen onvrede. In Nederland zou iedereen steen en been klagen. Mensen in Nederland zijn in ziekenhuizen veeleisend, kritisch en erg verwend.

Er waren ook nog een paar gebouwen met gastenverblijven voor mensen die wilden uitrusten.

Een ruimte waar voorlichting werd gegeven aan jonge vrouwen die zwanger waren en aan jonge moeders, en ik hoop ook af en toe aan jonge vaders, maakte indruk, omdat de dame die aldaar werkte een deskundige, en openhartige indruk maakte.

- Ik vergeet nog te vermelden dat er een lunch werd georganiseerd voor alle kinderen die IOP Germany sponsort. Onze groep heeft een bijdrage geleverd bij de voorbereidingen van het eten.

Voor mij voelde het een beetje ongemakkelijk om na het 1e deel van het programma buiten informeel met de kinderen en de aanwezige ouders of andere familieleden kennis te maken.

Er werden veel foto's gemaakt.

Het was wel mooi om de ervaringen van een aantal oudere kinderen en inmiddels afgestudeerde jonge mensen te horen.

De kinderen en meegekomen familie-leden hadden wel hun best gedaan om er netjes en feestelijk uit te zien. Het was een kleurrijk, ontspannen, levendig en vrolijk samenzijn.

Ik heb in dit verslag een selectie gemaakt en niet alles opgetekend.

- Samengevat:

Deze reis was voor mij een interessante, leerzame, inspirerende en ook confronterende ervaring. Ik heb een veel beter beeld gekregen van alle activiteiten, projecten, initiatieven en investeringen van IOP Tanzania. Daarbij speelt IOP Germany een belangrijke rol.

Ik ben inmiddels 3 weken terug in Amsterdam, en moet bijna elke dag even aan IOP Tanzania denken.

Ben heel dankbaar dat Irma en Jos het mogelijk maken voor sponsors om in een goed georganiseerde groepsreis kennis te maken met Tanzania en vooral met alle projecten van IOP Tanzania.

Ronald Jansen

Bericht mit dem Fokus der Anreise zu IOP Tansania (Mathis Bernhardt)

Es war von vorneherein klar, dass die Reise nach Ilula sehr lange und äußerst anstrengend werden würde. Nichtsdestotrotz kristallisierte sich bereits am Flughafen Düsseldorf heraus, dass eine erstklassige Chemie in unserer Reisegruppe herrschte. Demnach wurde während der Anreise viel gelacht, sich bereits gut kennengelernt und der baldigen Ankunft bei IOP Tansania entgegengefiebert. Hierbei wurde spätestens am Flughafen von Dar es Salam deutlich, dass sich unsere Reisegruppe nun in einer anderen Welt befand. Nur dank des unglaublichen Durchhaltevermögens von Jost und einer zweifelhaften Strafzahlung von umgerechnet 100 US Dollar wurde es uns schließlich vom Kontrollpersonal gestattet, die zahlreichen mitgebrachten medizinischen Hilfsgüter ins Land bringen zu können. Diese Situation war für unsere Reisegruppe sehr aufregend und sorgte vorübergehend für Anspannung, welche allerdings mit einem „Happy End“ bereinigt werden konnte.

Die nächste Überraschung war die freudige Begrüßung durch Tamari, die uns während der Busreise nach Ilula begleiten würde. Das Gepäck, welches nicht mehr in den Reisebus selbst passen wollte, wurde von der geübten Hand unseres Busfahrers auf dem Dach des Busses ordentlich festgezurt und befestigt, damit ja kein Koffer während der Fahrt verloren gehen würde. Auch die Busreise selbst war ein wahres Abenteuer

durch die verschlungenen Stadt- und Dorfstraßen, wobei man kaum schlafen wollte, um die ganzen Eindrücke durch das Fenster in sich aufsaugen zu können. Straßenverkäufer buhlten um unsere Gunst, die uns unbedingt ihre Waren wie Früchte, Nüsse oder Souvenirs verkaufen wollten.

Da wir noch etwas überfordert und schüchtern agierten zu Beginn der Reise überließen wir den landeserfahrenen Teilnehmern (Tamari und Jos) das Feld und den Einkauf der dargebotenen Waren. Im Zuge der Busreise war direkt zu erkennen, dass die sozialen, sozioökonomischen und sozialen Gegebenheiten und Ausgangsstellungen in Tansania in jeglicher Hinsicht unterschiedlich sein würden im Vergleich zu den Gegebenheiten in Deutschland.

Darüber hinaus führte uns die Reiseroute durch einen lokalen Nationalpark, wobei wir zu Beginn der Reise eigentlich gar nicht damit gerechnet hatten, dabei eventuell sogar Wildtiere sehen zu können. Hierbei wurden wir total überrascht über die Fülle von Wildtieren, die sich bei der Durchfahrt der offiziellen Nationalparkstraße in ihrem natürlichen Habitat beobachten ließen.

Zu sehen waren zahlreichen Herdentiere wie Gnus, Zebras und Antilopen sowie afrikanische Borstenwildschweine (wie im König der Löwen zu sehen). Vor allem die hochgewachsenen Giraffen waren wunderschön anzusehen, wobei die Elefanten einen wahrhaft majestätischen Anblick darboten.

Im Zuge des letzten Teils der Busreise fuhr unser Bus Meter um Meter in höher gelegene Bereiche in Zentraltansania. Dabei bemerkten wir einen plötzlich einsetzenden Luftzug in diesen Regionen, womit die Hitze der Trockenzeit deutlich angenehmer zu ertragen war. Nach der abenteuerlichen Busreise und der ein oder anderen Polizeikontrolle kamen wir schließlich im Dorf Ilula an, wo sich der IOP Tansania Stützpunkt befindet.

Wir waren sprachlos über den festlichen und unglaublich gastfreundlichen Empfang, der uns dort von den Waisenkindern und dem Mitarbeitern von IOP Tansania dargeboten wurde. An diesem Abend wurde für uns gesungen, gekocht, getanzt was das Zeug hielt und Reden gehalten, womit die Strapazen der Anreise schnell vergessen waren und wir mit großer Vorfreude auf die kommenden Tage blicken konnten.

Abschließend bleibt zu erwähnen, dass der Besuch von IOP Tansania eure Sicht auf viele Dinge im Leben verändern wird!

Liebe Grüße an alle, die diesen Anreisebericht lesen
Mathis Bernhardt